

Vitéz Ferenc

A városról

(19.)

A japán versek hangulatát
kisöpörte a huzat
a hársfa nőtte parkból.

Már nem köszönnek
vissza a méhek.
Már nincsenek találkák
a fák alatt.

Már a hold sem ismerősöm,
minden régi vágy ma felnőtt,
és elkopott.

Néha egy haikut
sodor felém a hajnali szellő:

„magányaimhoz
kavicsokat álmodnak
a nyári felhők”

(20.)

A városban élt: Csokonai.
És bele is halt
ideje korán.

(21.)

Nincs apoteózis.
Mert nincsen menny
a város fölött.

(22.)

Nem tudnék máshol élni,
csak ebben a városban.
Ismerem a határait,
és a határtalannal
már nem tudnék
mit kezdeni.

(23.)

A határtalanban
nem ismerem föl magam.

Pedig egyszer azt hittem,
nekem is lesznek majd
szárnyaim.

(27.)

A felszín csak valami sovány
kielégülés.

A mélységben mindig valami
violaszínű álom fogan
a nagyerdei fák halottak
sóhajától ártatlan
mosolyában.

(28.)

Be van zárva az életed
ebbe a városba.
Bármerre mész, a lakatok
rozsdásan zihálnak
lépteid alatt.

Egyszer elképzelted
a zaj nélkül nyíló zárat –
s árnyékká változtál.

(31.)

Megrémít minden,
ami arra emlékeztet,
hogy ember vagyok.

A városban még volt valami
emberi, ahogy magamra
hagyott.

(32.)

Falusi lelkemben
morajlik a tiszai árvíz.
Városi koponyámban
zajlik a tündérfolyók
mostoha jege.

Nem nyílnak sehol a liliomok.
Körülöttem nincsenek már
csak limlomok.

(34.)

Csoda volt ezer
a múltban.
A hősök ma már itt állnak
megfakultan – és remegő lábbal
az estben. Homlokig homályban
és talpig sebben.

(35.)

Már azt is győzelemnek
gondolod, amikor megcsókol
a hóhér, és nem vérzik tőle
a homlokod.

(36.)

Ebben a városban éltem át
a csókok történetét.
Az első csók olyan volt,
mint egy mandulaműtét.
A második csókban már
ott volt az egyértelmű lét
a nyelv alatt.
A harmadikban az éden kifakadt
– kesernyés íze volt.
A negyedik csókban elapadt
a Hold;
és az ötödikben megint
nyár volt, fényes.
A hatodikban sós volt az édes
és komoly, mint a meggyfa
törzse, égetett a pörzse lét.
A hetediket már rágta a moly,
füstölt, ahogy kéklött a mozdulatlan
fák mögött az ég, de a nyolcadikban
már újra fénylett a január.
S a kilencedik csókban megnyílt
a tizedik kapu.

(37.)
Amikor kéményfüst voltam,
egy éjszakán meggyfán laktam.

Lánysóhajban elaludtam,
s reggelre már nem is voltam.

(38.)
Az éjjel felébredtem a város
mellett, egy szakadék szélén.

Ebben a városban
még dombok sincsenek,
hogy lennének hát szakadékok?!

Most már tudom,
hogy a mélységhez
nem kell a magasság.

Elég a közömbösség is.

(40.)
Várat építesz, mint a kisgyerek.
De azt mondják, itt nincsenek
várok.

Repülőt és pillangót hajtogatsz
papírból. De a kéz helyett ott vannak
a gyárok.

Levendulavirág helyett
virágillat a fürdővízben.
Só és bors helyett granulátum
a vasárnapi leves-ízben.

(44.)
Őzike-lány fut a réten.
Útját állja a város.
Minden beteljesülés
a semmivel határos.

(45.)
Korhadt és kormos az este.
A templom tornyai fölött hiába
kerestem az Istent.

(46.)
Korhadt és kormos volt az este.
Veled álmodtam, és hajnalra
kifényesedtek a templom tornyai.

(47.)
A városban, ahol élek,
már csak miattad élek.
Téged kereslek az elképzelt
patakok csobogásában
és a felejtés nélküli fák fölött.

Tudom,
hogy a városban élsz te is,
van patakod, és vannak fáid is.

Hiszem, hogy meglátlak egyszer
a templom tornyai között.

(50.)
Csipkébe öltöztél,
magzatvízben táncoltál, és a város
eltherült a lábaid alatt.

Beletérdeltem a sárba,
és átkaroltam a combodat.

Amikor felébredtem,
még a sárnak is örültem,
mert sütött a nap.

(51.)
Bársony délután vártalak.
Gyöngé szellő voltam cseresznye-
virág szirma közt pihegve.

Törékeny kánaáni álmodás
ebben a városban.

(53.)
A városról, ahol élek,
nem szoktam álmodni.

A városban nincsenek
szenvedélyek és csónakok,
csak utak vannak és bejáratok,
meg jegyszedők.

Sok helyre nincs bejáratom,
mert nincs jegyem –
és nincsenek álmaim sem,
mert nincs hegyem,
ahová fel szeretnék jutni.

Reggelente néha szeretnék
elfutni a nem létező
hegyeim elől is.

(54.)
Ebben a városban
találkoztam veled.
Lopakodtam a fény felé,
mikor még nem tudtam
a neved.

Most már tőled tanulnák
a fényt a margaréták,
s virágok titkos életével
nézne mályva-ég rád.

(55.)
Lennék csónak tavad partján,
diókat ringatva őszel.

De a város nem határos
sem veled – s a Teremtővel
sem talált közös szavakat...

(57.)
Házak hosszú árnyékában
pusmog az ősz.
Bujdosik a virradat
a játszóterek kavicsai közt.
Szétrepül minden kacagás
az éjben.

(69.)
Szeretőm volt a város,
néha szűz és néha szajha,
gyakran álszent volt a mosolya.

De ha egyszer tényleg
megszeretne,
ölelése volna a legszebb
halotti nyoszolya.

(70.)

Néha egészen csonka.
Nem úgy, mint a Hold,
inkább olyan, mint a sonka,
csontra vágva.

Néha szarvasokkal szeretkezik,
máskor csak ökrökhöz
volna vágya.

(73.)

A város nem elhanyagolható.
Olyan, mint egy pattanás
a szemérmében.

(81.)

Vannak olyan pillanatok,
amikor azt hiszed,
hogy nem történik semmi.
Pedig ezek a kis „semmik”
határozzák meg a létedet,
a szemed és szívedet.

Ilyenkor születnek az új
einsteinek és marxok,
a feministák és a freudok,
a világvége-jósok,
a reményárusok, a loyolák
és galileik meg a newtonok,
ilyenkor születnek a semmik
és a mindenek, a régi álmok,
a lovagok és az új istenek,
ilyenkor születnek az új városok,
a feltalálók és a szentek,
a neonácik és a műpénisz-gyárosok.

Óvakodj ezektől a jelentéktelen
pillanatoktól.

Kiűzetés a paradicsomból (2013, tus, papír, 50x70)